

er der naturligvis, og det er, at man sprænger den Alliance, som bestaar mellem dette Tings Flertal og et lille Mindretal i det andet Ting, og i Stedet indlader sig paa en saglig Forhandling med baade Mindretallene her i Salen og et Mindretal oppe i det andet Ting. I Stedet for den storpolitiske Alliance mellem to Grupper maa man have en saglig Forhandling med alle Mindretallene baade her og i den anden Sal. Det er Betingelsen. Men hvis denne Betingelse blev fyldestgjort, kunde Statskassen i alt Fald skaanes for en Udgift af 18—20 Mill. Kr. Dette Mindretal oppe i det andet Ting tæller i sin Midte en Godsejer, som siger, at han ligefrem ikke kan være bekendt at være med til det Røv, her er Tale om, en anset Højstetretssagfører og to ansete Købstadkøbmænd. Det har saa mange Stemmer, at hvis Venstre gaar med, er der et stort Flertal der oppe, og saa vil det lille frikonservative Mindretal blive det, det burde være i dansk Politik, et magtesløst Mindretal, som højst maaske i visse Tilfælde kunde gøre lidt Gavn ved at staa absolut adskilt fra det andet Højremindretal, men som ikke burde have den mærkværdige Magtstilling, som det i dette Øjeblik har i dansk Politik. Det ser jo ligefrem ud til, at Flertallet her i Salen, Venstre, Regeringspartiet, ikke vil eller kan eller tør spare en 18—20 Mill. Kr., hvis man derved bliver uenig med det lille frikonservative Mindretal og i Stedet faar en saglig Forhandling med det andet Højremindretal oppe i den anden Sal. Det er en aldeles forbavsende Magt, der er lagt i dette lille bitte Mindretals Haand deroppe i det andet Ting. At det er en for Staten og Samfundet dyr Magt, viser sig mere og mere.

Vore Ændringsforslag ere altsaa ikke Agitationsforslag, men imødekommende Forslag, der, hvis de fandt den saglige Modtagelse, de burde finde, vilde kunne tjene som Grundlag for en Forhandling med det andet Ting, eventuelt ført igennem til Fællesudvalg, saa at Statskassen kunde skaanes i alt Fald for Halvdelen af det, som Lovforslaget efter Flertallets Forslag vil medføre, ja maaske for endnu mere. Det kan vel ikke nytte, at jeg endnu en Gang paa et saa sent Standpunkt af Forhandlingen og paa et saa sent Tidspunkt af Rigsdagssamlingen blot udtaler Haabet om, at det maatte komme til en saglig Forhandling, men jeg vil dog ikke undlade at slaa fast, at naar denne Rigsdagssamling gaar til Ende med saa mange og store, men tillige saa slette Resultater,

som den gør, er Grunden den, at man har opgivet Princippet: saglig Forhandling med alle Mindretal baade her i Salen og i det andet Ting, og i Stedet derfor er gaaet over til det forkastelige Princip: Alliance med et Mindretal i det andet Ting, som ikke burde have og ikke i nogen Maade har Ret til at have en saadan Indflydelse, som Venstreflertallet giver det ved denne sin Alliance.

Berntsen: Det Lovforslag, som her i Dag foreligger til Behandling, oversendt til os fra det andet Ting, indeholder et nyt Princip, som jeg ikke har kunnet give min Tilslutning, og jeg har derfor set mig nødsaget til paa dette Punkt at tage Afstand fra det ærede Flertal. Dette ny Princip gaar ud paa, at man ved en Afløsning af Tienden skal dele Landets Tiendeejere i to Klasser. Den første Klasse er de Tiendejere, der eje andres Tiender, den anden Klasse er de Tiendejere, der have indkøbt og eje deres egne Tiender. Lovgivningsmagten har hidtil, saa vidt mig bekendt, naar der har været Tale om Tiendeforhold, ikke kendt en saadan Adskillelse. Ved Loven af 14. April 1857 og ved Loven af 12. December 1860 om Korntiendens Forandring fra Ydelse i Kærven til faste aarlige Afgifter, har man behandlet alle, baade Tiendejere og Tiendeydere, ens. Dette Ting har i de senere Aar gentagne Gange vedtaget Lovforslag om en Tvangsafløsning af Tienden, uden at et eneste Medlem i denne Sal har rejst sig og gjort sig til Talsmand for det ny Princip, som i Aar er indført i det andet Ting; ja, endog flere af de nuværende Ministre have været Medforslagsstillere af tidligere Lovforslag om Tiendeafløsning, men de Forslag, som have foreligget for os og ere blevne vedtagne af dette Tings Flertal, have ikke indeholdt noget om en saadan Adskillelse.

Det er først i Aar, at den højtærede Minister med Landstingets Billigelse har indført dette ny Princip, hvorefter de Tiendejere, der eje andres Tiender, ved en Afløsning af Tienden skulde have deres Tiender fuldt ud betalte med 25 Gange den aarlige Tiendeydelse, medens de Tiendejere, som have indkøbt deres egne Tiender, ikke skulde have en rød Øre af Statskassen. Dette er efter min Formening en Urimelighed, og det indeholder en Uretfærdighed, thi selv om en Tiende er indkøbt af Tiendeyderen, er den dermed ikke bortfalden, den hviler fremdeles paa Jorden, Skatten, som hviler paa al Tiende,